

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, юридичні консультації

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

С О Н Я Ч Н А Д О Р О Г А Д О Л Ю Д Е Й

Від редакції. Знаємо, що запізнилася наша публікація, бо редактора було арештовано на час виходу газети по цьому ювілею, але ради такої приязні, якої нажалі, рідко зустрічається серед людей, присвяткуйте ще шановна ювілярко і Ваші щирі шанувальники, а „Вісник малозахисених” за Вашим бажанням до Ваших послуг у висвітленні й надалі подвигу творіння людям добра.

... Ганна Степанівна зажурено сиділа біля вікна й тихо спостерігала як рвучкий вітерець немилосердно зривав осіннє листячко, жбурляв його у траву, або котив по узбіччю шляху, щоб потім воно десь загубилося серед осіннього падолисту...

“Ось так і мої літа...” — сумно зітхнула сивочола жінка, витираючи краєчком долонь скупі, скрадливі сльози, — так начебто мене саму, як отой поживклий листочок жене вітер життя по узбіччю моєї самотньої старості і ніхто й не згадає, що сьогодні вісімдесята осінь...

Раптом в двері подзвонили. “Хто б це? — здивувалась старенька, — іду, іду...” — схвильовано додбала до дверей, тремтячими руками відчинила.

На порозі з великим букетом квітів в руках і теплою, осяйною усмішкою на вустах стояла Тетяна Олександрівна Колос — начальниця Славутського міського управління соціального захисту населення та її друзі по роботі.

- Ось прийшли вас привітати з днем вашого народження!

- Мене?.. — геть розгубилася старенька і тут же спохватилася, — та ви заходьте, заходьте, любі мої! Боже, яка я рада! Це ж ви, мов саме сонечко завітало сьогодні в мій дім, аж на душі по-світлішало, що мене не забули...

— Аякже, ми завжди пам'ятаємо про добрих людей, — просто і щиро відповіла Тетяна Олександрівна, обнімаючи за гострі плечики іменинницю, щедро обсипаючи плічостками найкращих їй побажань.

...Осінь людського життя до кожного приходить по-різному, одних оточує турбота дітей, внуків, правнуків, а в інших, на жаль, самотність допікає гірким полиномом... А життя наше, як сад. В ньому і ніжний первоцвіт, і зрілість осіннього плоду, і колюча метелиця... Та найбільше його багатство — це краса людського серця. Саме таке воно у Тетяни Олександрівни Колос — красиве, добре, співчутливе до людської біди, щире, щедре та справедливе. Світлою дорогою крокує вона до людей, які обділені долею, прокладаючи свої місточки доброти до душі кожного з них. Кредо цієї вродливої, з величавою поставою жінки — зробити світ добрішим.

Кажуть, очі — то дзеркало душі. В її темних глибоких проникливих, карих очах світається щирість і простота. А ще і прямолінійність характеру, що засвідчує неупуступливість неправді та впертість стояти до кінця у своїх переконаннях. Мабуть, таким і повинен бути керівник, щоб вміло керувати людьми. Тож, обіймаючи цю свою досить відповідальну посаду, вона, як вважають її колеги по роботі, цілком відповідає їй, бо впевнені у своєму керівництві, довіряють та безумовно вірять, що завдяки їй вмільому керівництву життя малозахисених значно поліпшиться. Загалом так би мовити, їй навіть саме прізвище підходить — дуже значимо подароване Богом. Бо ж, як колос до колосочка, так і її добрі справи безперервно в'яжуться в духовний сніп життя, такий важливий для підтримки морального духу людини.

Сьогодні — вона іменинниця. Журавлиним ключем, мов у вирій птахи швидкого відлетіли її нескорені літа, і на різнобарвному килимі життя, наче чарівна м'ята розквітла її ювілейна дата. А хто скаже, що їй сьогодні п'ятдесят? Любляча матуся, вже й бабуся — із когорти своїх колосочків має двох чудових внучків. А вона все ще продов-

жує цвісти, дихає молодістю душі, і краса її не в'яне. Кажуть, що у жінки той вік, на який вона заслуговує. Бо ж це наче б то про неї, як у тій пісні співається: “...старість мене вдома не застане, я в дорозі, я в путі...”

Народилася ця чудова жінка у благословенному Богом мальовничому куточку Хмельниччини, у селі Жемелинці Білогірського району. Жила й зростала собі енергійна і водночас мрійлива дівчинка-чорнявочка Таня у хорошій, порядній родині, у якій панували любов і повага одне до одного. Раннє дитинство пройшло серед розкішного цвітіння садів. У тому райському куточку землі по запахних, духмяних травах долин та колючій стерні щойно скошених золотистих пшеничних ланів гасали її босі ноженята. Її батько, Олександр Якович, та мама — берегиня сімейного вогнища, Ганна Микитівна, створили гарну, дружну сім'ю. З самого малечку навчали дітей добру, милосердя та щирості, дбали в першу чергу про багатство душі кожної своєї доньки, а саме: любити ближніх і цінувати кожен життєву хвилину, адже, як вони не раз говорили, що канва життя зіграна з дрібниць. А щоб досягти у своєму житті досягати чогось великого, треба вміти цінувати й невеличке... Тато був шанованою людиною на селі — майстром на всі руки. Вмів і теслярувати, і столярувати, і будувати, а ще й хорошим агрономом славився. Дуже волів, щоб обидві його кохані донечки Таня і Галя ні в чому не мали гострої матеріальної потреби, тож і, як міг, так і старався, працював, не покладаючи рук. Коли дівчатка трішки підростили, доводилося йому ще трохи й поїздити, як кажуть, по світу, щоб заробити для сімейного достатку копійчину. Коли переїхали в Славуту, Тетяні минуло десять літ. Тут і здобула свою середню освіту. А згодом, після закінчення школи, поїхала жити до сестри, котра вже добре влаштувалася в своєму житті і проживала в Чернігівській області. Незабаром юна Таня здобула вищу освіту у столиці та й повернулася жити у вже їй таке рідне місто Славуту. Проте життя не завжди встелялося їй трояндами. Доля не раз випробувала молоду жінку. Не зважаючи на деякі прикриття та примхи долі, гордо йшла по життю з високою піднятою головою й ні разечку не показувала на людях свого суму чи печалі... Вміла стійко триматися на плаву серед темних хвиль бурхливого життєвого моря. І саме головне — ніколи не занепадала духом, а сміливо переборювала всі труднощі, вперто крокуючи до своєї мети.

Не спадають листом її роки, вже й дві прекрасні донечки викохала — Іру та Олю, внучата Владик та Андрійко, горнуть, наче ті голуб'ятка, а у її душі ще цвіте весна. Вона продовжує йти по життю з усмішкою на вустах. І понад усе в житті прагне бути потрібною не тільки рідним, а й людям. Життя, як відомо, любить наполегливих. А вона з когорти тих, котрі не дають собі заспокоїтися на досягнутому.

— Буває отак, ночами не сплю, накопичується сила-силенна думок, ідей, мрій і всі хотілося б реалізувати, все передумую, зважую... Часто, буває, прийду додому, ледве ноги переставляю, вже, здається, стомлена до знемоги, та керуюсь таким правилом: “усміхайся в обличчя проблемі і тобі стане легше”, ото ж і вмикаю собі музику, — особливо люблю композитора і співака Юрія Лозу, є така в нього надто гарна пісня

“Пліт” — аж за душу бере, мов про мене в ній співається... Так ото ж наслухаюсь, наслухаюсь музики то й де тая вторма дивається... Та й не тільки люблю музику, люблю ще й гарну поезію — найбільше Віталія Івашенка, особливо його читати. Не втаю, колись й сама навіть пробувала писати і непогані вірші виходили... А ще дуже люблю квіти, у мене їх багато, люблю біля них клопотатися, вони теж діють заспокійливо, втому знімають, особливо подобаються великі ромашки, вони мені мої дитячі роки нагадують: ось таке велике ромашкове море, я малою так любила з них віночки плести... Але найбільше скрашують мої будні щебет солов'їних голосочків ввечір, з ними відразу ж здобуваю душевну рівновагу. Люблю їх до безтями!

Говорю з Тетяною Олександрівною і по-правді заряджаюсь якоюсь душевною енергетикою. Хочеться спілкуватися й спілкуватися і навіть теж поділитися своїми сокровенними спогадами дитячих літ, юності... Буває ж таке між людьми: інколи почнеш говорити з кимсь, зав'язуєш розмову і відчуваєш якусь ніби-то фальш, котра десь глибоко засідає в коріннях самої сутності тієї людини, з намаганням в чомусь тебе обманути, прикриваючись чи то ніби-то її простотою, а, буває, й навіть відвертістю, своєрідною облесливістю, що часто й заводять в оману. Та в кожній людині є якийсь особливий, загадковий нерв, якийсь той своєрідний пульсик, що належить тільки їй, тож головне ввіймати його в погляді і тоді побачиш саме ество тієї людини. А з Тетяною Олександрівною, при першій же зустрічі відчуваєш невідчужну щирість, простоту та доброту, якими так і світається її очі, і складається враження, ніби-то знаєш цю людину давним-давно... Відразу ж вбачаєш в ній приємну співбесідницю, з якою можна відверто поділитися зі своїми проблемами... адже має такий дар від природи — розуміти кожного, а це так важливо у її роботі з людьми. Бо ж долі, талану, щастя хто з нас цього не бажає? А як же бути тим, у кого душа прагне лету, а тіло приковане до інвалідного візка чи руки до костурів?.. Як випорснути з-під жорстоких обставин буття і влити бодай би краплину своєї щирості, самоступності, потрібності у громадське “ми”, як реалізувати себе, стати повноцінною особистістю? Для одних — це вершина, до якої тягнуть, проходять через неймовірні труднощі, фізичні страждання, зщивши зуби, а для інших, обділених долею, на жаль, буває дійти до тієї вершини практично неможливо, але була б лишень надія, віра і підтримка друзів. Адже людині не так багато й треба, от хоча б трішечки доброти, милосердя і вже не таким здається страшним біль, страждання, особливо, якщо знаходиться така людина, яка може подати руку допомоги, або хоча б, принаймні надію. Бо ж саме надією, вірою і живе людина. Такою ж і старається бути наша героїня, наша ювілярка — Тетяна Олександрівна Колос. Для неї на першому плані — люди, з кожним прагне поділитися теплом свого серця, підтримати їх, допомогти в гострих потребах, тобто подати руку допомоги. Старається, мріючи, як би зробити так, щоб життя малозахисених — оцих бідних, обділених долею людей хоч в певній мірі стало кращим, світлішим, щоб кожен з них знайшов сам себе у якійсь справі, щоб не почувався самотнім, самотнім у цьому шаленому, незахищеному від життє-

вих буревіїв сьогодні, коли вже на кону стоїть питання: як же це в ньому вижити?.. Гай, гай, скільки довелося побігати за встановленням одних лише пандусів для людей на візках! Хочеться, аби скрізь вони були зроблені для категорії цих бідолашних інвалідів, щоб хоч трохи полегшити їх важке життя, за кожного з них серце болить. А скільки безсонними ночами мріялося про те, щоб комплексно обслуговувати пенсіонерів, інвалідів, про належне приміщення.

Іздилла вона не раз не два в територіальні центри інших міст, переймаючи досвід, де чітко налагоджено обслуговування інвалідів та людей похилого віку: там у них і лазня, пральня, і перукарня, масажі роблять, лікарі лікують, і навіть своєрідний клуб є, де влаштовуються гарні культурні заходи, тематичні вечори, тощо... Ну, і відповідно для всього цього є великі приміщення з кабінками, палатами, тай і адміністрація вся поруч — робочі місця обслуговуваного персоналу не розкидані хто де... От би так було у нашій Славуті! Не раз мріялося їй про приміщення військового госпіталю. Скільки писали, виїздили з Паламарчуком Миколою Федоровичем — директором територіального центру, скільки порогів столичних оббили, вже й здавалося, от-от щастя усміхнеться... та от... життя наше нині таке складне, прагматичне, думки у владних структурах країни міняються раз за разом, тож всі плани розпливаються вміть, як в тумані... На щастя, місцева влада посприяла і дала приміщення у колишньому офіцерському гуртожитку. Радості, звичайно, багато, бо вже й ремонт іде повним ходом. А Тетяна не дрімає: вже й в територіальному центрі працює кваліфікована медсестра, до якої можна звернутися в будь-який час за певною допомогою, звичайно, безплатно та безкорисливо! Працює і перукар, пральня, тощо. “Дасть Бог, буде, і в нас, як в людей...” — вітається та радіє Тетяна Олександрівна, — лише б влада простягла руку допомоги, а ми вже всі зусилля прикладемо, щоб її простягнути нашим бідолашним інвалідам. Адже скільки їх є таких, у котрих гостра проблема — купити продукти, заплатити за газ, світло чи інші комунальні послуги, побувати у лікаря, чи лазні, а чи навіть на переговорному пункті перекинутися з далекими родичами, друзями, особливо це стосується тих, хто на інвалідному візку. А взяти хоча б і догляд за хворими в домашніх умовах, роботу з літніми людьми та одинокими інвалідами!

Так, безумовно, її посада вимагає великої гуманності, і особливо до людей похилого віку. Життєвих проблем у інвалідів дуже багато.

— Тож, як можемо, так і стараємося. У нас — хороший колектив, з яким мені легко, намагаємося людяно і з розумінням ставитися до кожного та з Божою поміччю вирішувати всі ті їхні проблеми, — скромно говорить Тетяна Олександрівна.

Додам від себе, вона не любить хвалитися своїми досягненнями в цій сфері, може тільки поділитися своїми планами на майбутнє.

— Незважаючи, що доводиться оперувати відносно невеликими коштами, то ж і приходиться оббивати пороги, шукаючи спонсорів. Боляче, коли стикаєшся з черствістю, байдужістю, нерозумінням і стає надто гірко, коли хтось має можливість, але не хоче підтримати

НЕЗАКОННИЙ АРЕШТ ГОЛОВИ РАДИ ГОЛОВИ РЕДАКЦІЙНОЇ РАДИ ГАЗЕТИ

Як ми вже повідомляли в минулому ВМ, суддя Нетішинського міського суду Ходоровський Б.В. 07.07.08р. виніс злочинну постанову про арешт на 15 діб голови Ради ГО ЗБЗС (громадської організації "З'єднання борців "За справедливість"), голови редакційної ради загальнодержавної газети "Вісник малозахищених", представника Вялих Т.М. і Вялих А.О. — потерпілих від шахрайства

Нагадаємо, 08 травня 2008 року А. Войтко не давав державному виконавцю і міліції

виселити (за фактично злочинним рішенням суду у цивільній справі) з квартири потерпілих (у кримінальній справі) від шахрайства одинокую давно безробітну жінку і її сина. Міліція у змові з ДВС таємно сфабрикували на Войтка протокол, про опір міліції, хоч Войтко насправді захищав життя людей від незаконних дій державних органів (наскільки вони незаконні і наскільки законно діяв Войтко описано у ВМ № 9 (111) "Державна виконавча служба,

міліція, прокуратура проти громадського захисника" та ВМ №11 (113) "Державний виконавець і міліціонери — наймані вовкулаки"), які діють в інтересах шахраїв. Суддя, не дивлячись на те, що поняті, які підписали протокол, на суді показали, що вони не бачили того, хто складав протокол і Войтка не бачили, коли підписували, що він в їх присутності відмовився давати пояснення і підписувати протокол, не допитавши автора протоколу та багатьох інших свідків подій і не дивлячись відеозапис, який зробила міліція, на якому зафіксовано що насправді відбулося, — приписав від себе "злісну" (в протоколі була просто непопора, яка за законом не карається по ст.185 КУпАП) непопору і виніс постанову арештувати з 07.07.08р. Але тоді Войтка не арештували, коли ж побачили, що Войтко не зупиняє боротьбу з беззаконням, то рішили арештувати.

08.08.08р. Після 9-ї години прийшли в редакцію газети "Вісник малозахищених" арештовувати, півтора години Войтко пояснював їм, їхне беззаконня, але біля 11 год. Войтку А.Г. співробітники Нетішинського МВ УМВС скрутили руки (ліву викрутили), вдягли наручники і виволокли.

Під час арешту працівники міліції надали копії листа, адресованого начальнику Нетішинського МВ УМВС Лубку А.О., з Нетішинського міського суду від 01.08.08р. №сп.01-16 за підписом судді Ходоровського Б.В., постанови судді Нетішинського

міського суду Ходоровського Б.В. від 07.07.08р., та постанови голови апеляційного суду Хмельницької області Леванчука О.М. від 28.07.2008р. — усе оголосили на відеокамеру, яку принесли з собою.

Постанови Войтко А.Г. вважає незаконними. Постанову від 07.07.08р. оскаржував до голови апеляційного суду Хмельницької області, а після до голови Верховного Суду України. У цій постанові вказано: „Войтка Анатолія Григоровича за ст.185 КУпАП піддався адміністративному стягненню у вигляді п'ятнадцяти діб адміністративного арешту. Адміністративний арешт обчислювати з 16 годин 10 хвилин 7 липня 2008 року.” **Ось чому арешт незаконний.**

Згідно частини 2 статті 29 Конституції України ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом. Постанова судді про арешт Войтка А.Г. від 07.07.08р. є невмотивованою, бо в ній не спростована жодна заява Войтка про фальсифікацію і невідповідність адмінпротоколу дійсним обставинам, по якому винесена постанова про арешт і надуманість справи взагалі, не відповідає постанова і вимогам порядку та способу виконання арешту за даних обставин, а тому Конституція так арештовувати не дає права. За постановою суду Войтка А.Г. мав бути підданий адміністративному арешту з 16 год. 10 хв. 07.07.08 р., його арештували 08.08.08р. (через тридцять три дні). Тобто арешт проведений не на підставі рішення суду, а всупереч йому, й тому це є також порушенням статті 29 Конституції України. Тут доречно нагадати, що відповідно до ч.2 ст.19 Конституції органи державної влади, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень і у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. **Більш того, згідно ст.1 Закону України "Про міліцію"**, як державний озброєний орган виконавчої влади, покладені функції із захисту ..., прав і свобод громадян, ... від протиправних посягань. Тобто, нормальною дією міліції у данім випадку повинен був бути захист Войтка А.Г. від протиправних посягань судді та чітке, згідно постанови суду — 07.07.08р, її виконання. Адже Основними завданнями міліції відповідно до статті 2 цього закону є: забезпечення особистої безпеки громадян, захист їх прав і свобод, законних інтересів; запобігання правопорушенням та їх припинення; участь у поданні правової допомоги громадянам. Діяльність міліції повинна будуватися на принципах законності, гуманізму, поваги до особи, соціальної справедливості — про це написано в статті 3 Закону про міліцію, не менш людські і інші норми цього закону. Правовою основою діяльності міліції повинно бути: „Конституція України, цей Закон, інші законодавчі акти України, постанови Верховної Ради України, укази Президента України, постанови Кабінету Міністрів України, нормативні акти Міністерства внутрішніх справ України, Загальна декларація прав людини, міжнародні правові норми, ратифіковані у встановленому порядку" (стаття 4 Закону про міліцію). Згідно ст.5 Закону про міліцію міліція має виконувати свої завдання неупе-

реджено, у точній відповідності з законом. Ніякі виняткові обставини або вказівки службових осіб не можуть бути підставою для будь-яких незаконних дій або бездіяльності міліції. Міліція повинна поважати гідність особи і виявляти до неї гуманне ставлення, захищати права людини незалежно від її соціального походження, майнового та іншого стану..., політичних та інших переконань. У взаємовідносинах з громадянами працівник міліції повинен виявляти високу культуру і такт.

Спостерігаємо далі, як все гарно на папері, та чи при арешті Войтка А.Г. міліція дотримувала Конституцію, законодавство України, порядок і спосіб виконання їх. Постанова міського суду (судді) про застосування адміністративного арешту виконується негайно після її винесення (стаття 326 КУпАП). І дійсно, 07.07.08р., відразу після винесення постанови судом, співробітники міліції приходили в офіс громадської організації „З'єднання борців „За справедливість” арештовувати Войтка А.Г., але злякалися на людей не виконати закону вимогу Войтка: „адвоката” і не заарештували (мабуть їм добре було відомо про порушення, з якими, ними ж, складався протокол про адмінпорушення і винесилася постанова про арешт), пообіцяли прийти арештувати на другий день „об 9 годині ранку з двома адвокатами”, але не прийшли на другий день і не приходили арештовувати (в порушення постанови суду від 07.07.08р.) аж до 08.08.08р.. Слід зазначити, що порушення міліцією постанови суду від 07.07.08р не викликає сумніву, бо Закон це чітко спеціально виділяє, адже згідно ст. 291 КпАП України дія постанови про накладення адміністративного стягнення для розгляду скарги не зупиняє встановлений строк виконання постанови про арешт. Оскільки строк початку арешту у постанові суду чітко вказано з точністю до хвилини (з 16 год. 10 хв. 07.07.08 р), то міліція, якщо би вона справді вважала постанову судді законною, мала виконати постанову саме у цей строк, встановлений у постанові суду. Вони цього не зробили, тому пропустили строк, встановлений законом для виконання постанови про арешт, а після його пропуску не мали права проводити арешт.

Тут доцільно зауважити, що всі ці обставини (оскільки це Закон) й описані нижче, повністю стосуються незаконних (відтак) подальших дій суду щодо повторного арешту Войтка А.Г. Лише з тією різницею, що за наявності обставин, що ускладнюють виконання постанови про накладення адміністративного стягнення у вигляді адміністративного арешту або роблять її виконання неможливим, орган (посадова особа), який виніс постанову (суддя Ходоровський Б.В.), може відстрочити її виконання на строк до одного місяця (стаття 301 КУпАП). Суддя у своє виправдання застосував її, але знову незаконно, бо: 1) обставин (наприклад, коли би Войтко ховався, хворів..., або міліція вся раптом похворіла чи ще щось таке поважне), що ускладнювали виконання постанови про накладення на Войтка А.Г. адміністративно-

го стягнення у вигляді адміністративного арешту або робили її виконання неможли-

вим, з 07.07.08р. до 08.08.2008р., не було; 2) 33 дні суд не приймав згідно статті 301 КУпАП рішень про відстрочення її виконання на строк до одного місяця, хоч Войтко вимагав зупинити дію постанови для її оскарження. Це підтверджується тим, що арештовували Войтка А.Г. вдруге — 08.08.08 по тій самій постанові від 07.07.08р. Іншої постанови від 08.08.2008р. не було, не вручали і не оголошували! Сотворили її після, але знову не законно, бо не скасували першу, а дві постанови про арешт не може бути (власне по цим арешту їх -4). Це явно протизаконно, бо: 1) строк арешту на 15 діб, визначений постановою від 07.07.08р. давно закінчився; 2) постанову про арешт від 07.07.08р. ніхто не відміняв; 3) її дію продовжити, крім виняткових обставин визначених ст. 301, не дозволяє закон; 4) таких обставин, а фактично — ніяких перешкод для арешту, не було; 5) дія не зупинялася фактично.

Такий незаконний арешт виконали 08.08.08р. співробітники міліції: Возний В.В., Пасічник О.І., Демянчук А.А., Кашперук О.М., Дубіна Р.В. Рабили це явно упереджено, бо навіть таку дію, як складання протоколу про виконання адміністративного арешту, почали писати лише на вимогу Войтка А.Г. (але протокол у відповідності з вимогами до його складання, складений так і не був).

Згідно вимог вже згадуваної статті 5 Закону про міліцію: „міліція забезпечує... заарештованим ... особам з моменту ... арешту ... право захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника, реалізацію інших прав ... заарештованих ... осіб. Про заявлення вимоги про залучення захисника або про відмову у залученні захисника у протоколі затримання або постанові про арешт або затримання робиться відповідний запис, який скріплюється підписом затриманної або заарештованої ... особи”. Навіть на неодноразову й наполегливу вимогу Войтка А.Г., йому міліція не надала адвоката, навпаки сказали, що адвокатом не забезпечують і не надають, що в них це не передбачено. Хоча, це передбачене не лише законом про міліцію, а й в ст.ст. 268, 271 Кодексу України про адмінпорушення (КУпАП). Й Закон про міліцію далі в тій же статті 5 дуже чітко говорить про це. „Особам при затриманні або арешті ... працівниками міліції: повідомляються підстави та мотиви такого затримання або арешту ..., роз'яснюється право оскаржувати їх у суді; надаються усно роз'яснення частини першої статті 63 Конституції України, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника та одночасно в друкованому вигляді роз'яснення статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 і 63 Конституції України та прав осіб, затриман-

них або заарештованих ..., встановлених законами, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту ... особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника; забезпечується можливість з моменту затримання або арешту ... захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника. Жодного з передбачених тут обов'язків міліція не виконала належно. Крім цього, один із працівників міліції Кашперук О.М. був у нетверезому стані (був запах спиртного) і в присутності свідків здійснював провокаційні і залякуючі дії до захисника Мороза І.М.. Він агресивно чинив морально-психологічний і фізичний тиск на Войтка А.Г. Войтко А.Г. вимагав негайно провести експертизу на алкоголь цього працівника міліції, але його лиш швидко віддалили з події арешту.

Відеозйомку проводив працівник міліції експерт Возний В.В. без відповідної постанови та всупереч статті 273 КУпАП (права експерта). На вимогу Войтка А.Г., Возний В.В. не сказав, на якій підставі він здійснює відеозйомку і чому порушує його право на недоторканість особистого життя. Не відповів на запитання, хто конкретно дав йому вказівку робити відеозапис на події арешту. На час події, у журналіста і громадського правозахисника Войтка А.Г. на прийомі були малозахищені, але й їх знімали на відеокамеру без їхнього на це дозволу.

Міліція відмовлялася слухати доводи Войтка про те, що ж і цей (за постановою від 08.08.08р.) арешт чи затримання протиправна й злочинна дія, але міліція вимагала добровільно підкоритися новій надуманій і нікчемній по суті постанові суду, тобто незаконному арешту, а коли Войтко заявляв на такі вимоги, що має права від Бога і від Конституції України, згідно якої: ст. 3 - „Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність визнаються найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави”; ст. 19 - „Правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством. Органи державної влади зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.”); ст. 21 - „усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах. Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними.”); ст. 22 - „Права і свободи людини і громадянина, закріплені Конституцією, гарантуються і не можуть бути скасовані.”); ст. 27 - „Кожен має право захищати своє життя і здоров'я, життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань” тощо. Але — скрутили руки (при цьому ліву руку крутили ще й після того, як вона вже була викручена, порвали дуже сильно сухожилля, не спинав ката й несамовитий від болю крик **продовження стор.3**

ГО "З'ЄДНАННЯ БОРЦІВ "ЗА СПРАВЕДЛИВІСТЬ", "ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ" - ВОЙТКА А.Г.

продовження, початок на стор. 2

Войтка), і хоч Войтко вже не міг чинити опір, а утікати взагалі не збирався, наділи ще й наручники, скрутили в'язи, аж шия тріщала і так до землі головою повели, поволокли з редакції газети „Вісник малозахищених”, через ґуртожиток на вулицю, а там попри податкову інспекцію до міліцейської машини. Чи від болу в руці, чи від болу в душі, Войтку стало погано, стала сіпатися ліва рука, але міліція це не хвилювало. В наручниках заволокли в приміщення міліції, напівпоклали на стілець і там стали описувати вийняте з кишень, не звертаючи уваги, що людині стає все гірше, пересмикувало вже все тіло. А те, що Войтко не говорив, не з своєї волі, записували у протокол при понятях, як відмову давати відповіді. Для підпису протокол йому не пропонували, наручники не знімали. Лише, як побачили піну з рота, викликали швидку, але й та прислухалася до міліції, а не до стану здоров'я і записали: „відмовився”, хоч Войтко й рота не міг відкрити щоб відмовитися. Опис речей Войтка провели без нього, ключів від кімнат редакції та квартири в опис не вклучили, так їх і нема. Коли зібралася весту у Шепетівку в ІТТ (ізолятор тимчасового тримання), бо в Нетішині не працює, то все ж повезли спочатку до лікарні, але там Войтка не прийняли, бо Войтко не хворів, а якщо йому погано, то його треба везти на швидку, але швидка не приймала, бо Войтко продовжував законно вимагати адвоката і прокурора вперед лікаря, а після експертизу свого стану, а міліція на це не погоджувалася.

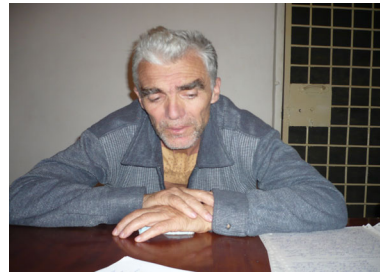
Дії міліції оскаржені до Хмельницького окружного адміністративного суду, прокуратури, Уповноваженого ВРУ з прав людини, Міністерства внутрішніх справ України та інші компетентні органи, але все повертається до тих, на кого скаржиться Войтко і чи знайдеться в Україні орган чи посадова особа спроможна зупинити це беззаконня – невідомо, хоч повноважних осіб і органів для цього достатньо.

Отже, після арешту, Войтка А.Г. доправили в Шепетівський ІТТ (40 км від М. Нетішин). Хоч Войтко й без цього був напівживий наручники зняли десь під Шепетівкою. Просився Войтко: „не робіть протягу, бо мій організм їх не переносить, не палить, бо мої бронхи не витримують диму”, але відкрили в машині двоє дверей, а у Шепетівці ще й треті (ззаду) та палили цигарку за цигаркою, як на змаганнях, особливо старший команди. Шепетівський ІТТ, за станом здоров'я Войтка (якого майже занесли в підвал ІТТ), не прийняли його від Нетішинських міліціантів, і ті проторгувавшись зо дві години повезли Войтка назад в м. Нетішин до приймального відділення лікарні. Але Войтка знову не прийняли, то міліція (трое з машини і підійшов з відділу четвертий) повели до завідуючої терапевтичним відділенням поліклініки Коротова Н.П. Та запитала: на що скаржитися, але Войтко відповів знову, що хоче, щоб все що з ним відбувається, відбувалося в присутності захисника, адвоката, прокурора та лікаря або

лікарів, яким він довіряє. Спочатку Коротова Н.П. перепитала, чому їй недовіряє Войтко, а коли почула, що у свій час в її присутності багато лікарів цього закладу звинувачували Войтка, що він упереджено вважає, що було отруєння більш 400 дітей в м. Нетішин, але виявилось, що отруєння все таки було. На це пані Коротова відповіла, що суд ще не закінчився. Войтко ж сказав, що вірить не судам, а стану дітей. Зійшлись на тому, що недовіра існує до лікарів і Коротова Н.П. сказала міліції, що Войтко вправі допустити лікаря на тих вимогах, які ставить або не допустити взагалі. Міліція порадилася між собою, зателефонували одному-другому, а після сказали, що не буде Войтку ні прокурора, ні його захисника, бо почнеться знов те, що було. Мабуть мали на увазі - в редакції газети, де Войтко вимагав законності, прокурора і адвоката, а міліція не збиралася цього робити. На допомогу Коротовій Н. П. прибігла ще Бугаєва Н. В. і вони написали акта відмови Войтка від лікування, на якому Войтко написав, що не відмовляється, а вимагає лікування і експертизу, але у присутності захисника, прокурора. Поступово Войтку ставало дедалі краще, він вже похитуючись йшов сам, а тому його знову повезли в Шепетівку так само влаштувавши протяги в машині. І хоч до підвалу ІТТ Войтко зайшов по стіні, і хоч ще минулого разу міліція Нетішина сказала міліції ІТТ, що Войтко заявив, що не буде арештованим ні пити, ні їсти, його в ІТТ прийняли. Після жаків дня, стан Войтка до вечора покращився настільки, що навіть написав вірша. Проте, вже на ніч стали даватися взнаки протяги в машині, до того ж, не вважаючи на Войткові застереження, протяги влаштували ще й у камері, де він був один. Камера – підвальне приміщення, 4 змурованих ліжка, обкладених від стін керамічною облицювальною плиткою, умивальник, з якого не перестає капати вода, туалет, віконечко під верхом камери розміром з екран телевізора, скло замурзане чи матове, однієї шиби нема, решітка і з середини ще дрібна решітка, як решето, двері мабуть металеві, відкриваються так, що зайти можна боком, на внутрішньому та навісному замках ззовні, в дверях кватирка розміром десь 12x18. За правилами ІТТ цей отвір повинен бути постійно закритий, але для Войтка зробили виняток, тримали всю ніч відкритим. У Войтка, від такої уваги, до ранку з голови носом і ротом вийшли згустки крові, після він пропонував і начальнику ІТТ, і лікарям зі швидкої, і в.о. прокурора взяти подушку з кров'ю й встановити, чому кров вийшла, але цього ніхто не робив. Стало на другий день вкрай погано, морозило, губи скидало, боліла голова, між ребрами на грудях і в районі легких, крутило ший, всю верхню передню частину голови, щелепу і челюсть, очі і ніс та горло пекли.

Впродовж 8 днів Войтко А.Г., в знак протесту проти незаконного арешту, не їв і не пив нічого і сніжку. Йому відмовляли у побаченні з адвокатом прокурором. Дружину дали побачити лише на

5-й день, а помічника прокурора (хоч вимагав прокурора, бо помічник не може зробити подання або внести протест) допустили на 7-й день – лише після того, як представник, Ігор Мороз, добрався особисто до Секретаріату Уповноваженого з прав людини. Хворий Войтко просив показати сонце, вивести з сирого підвалу, але не дозволяли здійснювати навіть належну адміністративним прогулянку на дворі. Вказані в журналі записи відвідувань Войтка А.Г. лікарями в ІТТ не давали підтвердити арештованим, й підписи лікарів відсутні. Це з'ясовано і зафіксовано в присутності помічника прокурора і захисника. Прохання арештованого про видачу ліків під час утримання не виконувалися. В записях журналу вказували про поганий психічний стан арештованого, хоча ніякого медичного обстеження з боку лікарів не було. Це говорить про те, що арештованого готували зробити психічно хворим. Так ІТТ шукали привід позбутися бунтівника, або написати відмовився від лікування і хай вмирає. Та Войтко знав їхні задуми і не давав поводу статися, ні тому, ні другому, а вимагав законних дій ціною здоров'я й навіть життя. Але й офіційно повідомлений про беззаконня в.о. прокурора без діяв і не спішив зробити подання до суду. Як після

Григорій Цвяч

вияснилося, подання зробив Шепетівський міськвідділ міліції, але не щодо незаконного направлення для утримання в ІТТ, а на підставі різкого погіршення здоров'я Войтка, на що Войтко дозволу не давав. В поданні вказано що здоров'я погіршене через голодування, але й це не є правда, бо сильно застудили під час доставляння в ІТТ і в самому ІТТ та не давали ліків, яких Войтко вимагав, навіть на сонце не випускали. Вмикали на всю ніч вентилятори, від шуму яких і здоровий з глузду з'їде.

15.08.08р. суддя Нетішинського міського суду Ходоровський Б.В., проти-законно керуючись ст.301 КУпАП, бо строк на таку підставу давно пройшов, відстрочив на 20 днів виконання неіснуючої під час арешту постанови від 08.08.2008 р. про арешт Войтка А.Г. у зв'язку із його станом здоров'я і госпіталізацією в реанімаційне відділення. Яким турботливим став суддя? Але ж знову чинить беззаконня, бо Войтко не просив піклуватися про лікування у зв'язку із станом здоров'я і госпіталізацією в реанімаційне відділення. Войтко вимагав за рахунок свого здоров'я і життя – закону, правди і правосуддя. Та хіба є в цього судді по цій справі щось законне, щоб він не порушуючи закон міг вирішити? А написати проти себе йому не виходить. Не був Войтко й в реанімаційнім відділенні, його на 8-й день викинули з міліцейської тюрми під двері, за якими собаку тримають (остане фото),

а після насильно, вкінці робочого дня, відвезли швидко допомогою, проти його волі, в приймальне відділення Шепетівської лікарні. Зібрали лікарів, але Войтко вимагав знову прокурора щоб зупинив беззаконня, то не дали, а привезли оцю незаконну постанову судді від 15.08.08р. Войтко відмовився її брати, але міліція сказала, то ваші проблеми - ви вільні, хоч порвіть її. І хоч у Войтка вистачило духу порвати таку „вольну”, залишила Войтка напризволяще після 8 день без води і хліба, що харкав від хвороби так, що на день два носовики не вистачало, сидячого на ношах у приймальнім відділенні лікарні. Повтікали, як міліція покинула, й усі лікарі, хоч перед цим, вмовляли Войтка, щоб їх допустив лікувати, бо стан дуже ризикований. Войтка зняли з нош дружина з представником і напівпонесли на вулицю, поклали під дерево, шукали машину, як добратися в Нетішин. Голод без води і до того міг кінчитися смертю, бо й за 6 день без води люди вмирали. Лікарі і міліція це знають, та що їм життя, їм важливо, не бути крайнім, якщо людина б померла. Ось, коли в руках міліції вмирає, то за те питатимуть, а коли „вільний”, то наче й сам на себе руки накладає. Але у Войтка ще вистачило духу в цій лікарні волати: „Де ж ви лікарі, чи ж я вже не хворий?”.

СВЯТІТЬСЯ ВСІ ПРАВЕДНИКИ І ЗЛІІ

Люблю й в тюрмі я Тебе, Боже!
За випробовування Твої.
Знаю – така любов pomoже,
Бо зміцнять Твій Дух вони в мені.

Сьогодні перший день, і перша ніч.
Сиджу я тут, – яка біда?
А ті, – на зовні, їм інша річ:
Злорадство й спокуса заїда.

Я знаю – сиділи всі святі,
Інші, й не раз вкусили цього.
Ім зламати Духа, взаперті,
Жадали ставленики злого.

Наївні та смішні злодії.
По собі судять й все святее.
Не знають віри і надії,
То ж покладаються на злее.

Святі ж, і смерті не лякались.
Так впевнені у воскресінні,
Йї в вічі, з Богом, посміхались,
Йї жахались злі в заціпенінні.

Від злих оцього Богу й треба,
Щоб злі відчули Божу волю,
Що то і є спасіння з Неба,
Не завдаюче іншим болю.

Праведник випробовується
Смертю, тюрмою і бідою...
Він неправді не вклоняється,
За правду – жертвує собою.

Знає, – життя тут тимчасове;
Що, де всі святі –
там кращий світ,
Й ніхто нікого там не лове,
Лиш перед Богом – тримає звіт.
А. Войтко. Шепетівка 08.08.08.

